

Estudi d'Art Fita, 10 anys

Tot col·laborant amb Domènec Fita, en les classes del seu Estudi d'Art, m'aturo a pensar quins són els propòsits, els interessos i les il·lusions d'alguns adolescents que assisteixen al curs i que justament ara hauran de decidir el seu futur professional, encaminant els estudis cap a la banda de l'art o cap a altres possibilitats.

Això em recorda la situació paral·lela que jo experimentava en aquella edat, plena de dubtes i havent de prendre, en canvi, grans decisions. Evidentment, el pas per l'Estudi d'Art em fou el factor definitori per decantar-me vers les arts plàstiques com a dedicació professional. Aleshores tenia necessitat de dominar tècniques bàsiques com el dibuix i el color. Potser inconscientment, comprenia que allò que en un primer moment semblaven elements dedicats només a demostrar unes habilitats, eren uns fonaments insubstituïbles per a la formació artística. Per aprofundir en l'aprenentatge, l'objectiu anhelat eren Fita i el seu Estudi.

Talment com succeeix encara, ens hi trobàvem una colla de «preestudiants» de Belles Arts. En Fita insistia en què un cop ens escapéssim en la immensitat urbana i cultural de Barcelona, mantiguéssim el potencial de grup i sabéssim aprofitar-lo. Ben mirat, era una veu que clamava a contracorrent de les actituds socials d'aleshores i de les d'avui dia. El tancament del creador i la seva individualitat prevalen, malauradament encara, per sobre de la força i la riquesa que dona la unió. Fita ens induí a reunir-nos deu alumnes d'aquell curs 80-81, resultant-ne una exposició al Palau de Caramany. Fou el «Grup 10», i el tímid bateig artístic de molts de nosaltres.

Sortia il·lusionat d'aquell curs 80-81 pensant que el programa de la Facultat aniria més lluny dels coneixements obtinguts a l'Estudi. En part fou així, però per un altre costat vaig patir, com tants d'altres, la confusió pedagògica del moment. Em vaig topar entre les deficiències d'un academicisme autodesqualificat, que hauria perdut el seu nord, i d'un conceptual-subjectivisme que queia en la gratuïtat, intel·lectualitzant excessivament el procés creatiu.

Després d'haver passat cinc anys de formació a Barcelona, vaig tornar a l'Estudi d'Art com a col·laborador. Així puc experimentar que la docència es transforma també en discència pel propi treball. Assumixo més plenament molts raonaments de Fita sobre un eix essencial de la creació, que és el de la primordialitat en l'educació de la vista. El fet d'intentar sintetitzar-ho pels alumnes, fa que un mateix hagi d'aclarir molt més els seus ideals. En conseqüència, m'esforço a comprendre i a fer comprendre el valor just de les tècniques com a eines per a assolir la finalitat, el domini dels processos perceptius.

Tant de bo que tots aquests novells i els ara «acampats» que han passat per l'Estudi de Montjuïc, segueixin afinant la seva percepció del món que els envolta, i per tant tinguin molts més recursos per crear i siguin el que Fita mateix ens empeny a ser: «lliures, molt lliures».